

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei”. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathei Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul sir Max Mallowan.

A murit în 1976.

Agatha Christie

ZECE NEGRI MITITEI

Traducere din limba engleză de
Alina Toderică

*Zece negri mititei
Au cinat sub lună nouă,
Unul însă s-a înecat
Și-au rămas doar nouă.*

*Nouă negri mititei
Au stat noaptea după trei,
Unul s-a-ntrecut cu somnul
Și-au rămas doar opt din ei.*

*Opt negri mititei
Trec prin Devon într-o noapte,
Unul zice: „Eu rămân!“
Și-au rămas doar șapte.*

*Şapte negri mititei
Despicau surcele groase,
Unul s-a tăiat în două
Și-au rămas doar șase.*

*Şase negri mititei
Se jucau cu-n stup netoții,
O albină înțeapă unul
Și-au rămas doar cinci cu toții.*

*Cinci negri mititei
Vor s-ajungă magistrați,
Unul și-a împlinit dorința
Și-au rămas deci patru frați.*

Libris po
Respect pentru oameni și cărti

Patru negri au plecat
Hăt pe mare mititeii,
Unul a picat în plasă
Și-au rămas doar trei.

Trei negri mititei
Zic: „La zoo e de noi!“
Pe unul îl strânse un urs în brațe
Și-au rămas doar doi.

Doi negri mititei
Se uscau la soare un pic,
Unul s-a prăjît de tot
Și-a rămas un negru mic.

Un negru mititel,
Rămas singur, singurel,
Cu un ștreang s-a spânzurat
Și n-a mai rămas nici el.

Frank Green, 1869

CAPITOLUL I

I

Într-un colț al unui vagon de fumători, la clasa I, judecătorul Wargrave, acum pensionar, fuma dintr-un trabuc și citea cu interese știrile politice din ziarul *The Times*. La un moment dat, puse jos ziarul și privi pe geam. Treceau prin Somerset. Se uită la ceas: mai avea două ore până la destinație.

Trecu în revistă tot ce apăruse prin ziare referitor la Insula Negrului. Fusese inițial cumpărată de un milionar care era înnebunit după iahting – și urma o prezentare în detaliu a unei luxoase case pe care o construise pe mica insulă de lângă coasta Devon. Din păcate, cea de-a treia soție a milionarului american nu era o bună navigatoare, ceea ce l-a determinat să vândă casa și insula. În ziare apăruseră numeroase anunțuri de vânzare. Apoi anunțurile au fost însoțite de mențiunea, scrisă cu litere îngroșate, că insula a fost cumpărată de un oarecare domn Owen. Imediat după aceea au început să circule zvonurile că adevăratul cumpărător era,

de fapt, domnișoara Gabrielle Turl, steaua de cinema hollywoodiană! Dorea să petreacă acolo câteva luni departe de ochii presei. *Busy Bee* făcuse o aluzie discretă că urma să devină locuința familiei regale?! Cineva îi șoptise revistei *Mr. Merryweather* că fusese cumpărată pentru o lună de miere – Tânărul lord L. fusese în sfârșit atins de săgeata lui Cupidon! *Jonas* știa din surse sigure că fusese cumpărată de marină pentru niște experimente ultrasecrete!

Nu încăpea nici o urmă de îndoială, Insula Negru lui reușea să se mențină pe prima pagină a ziarelor!

Judecătorul Wargrave scoase din buzunar o scrisoare. Scrisul era ilizibil însă, pe alocuri, anumite cuvinte ieșeau în evidență neașteptat de clar.

Dragă Lawrence... de atâția ani n-am mai primit nici un semn de la tine... trebuie să vîi pe Insula Negru lui... un loc atât de minunat... avem atâtea de vorbit... din vremurile de demult... comuniunea cu natura... băi de soare... 12.40 din Paddington... te aștept la Oakbridge...

Iar scrisoarea se încheia cu o semnătură pompoasă: „A ta pentru totdeauna, Constance Culmington“.

Judecătorul Wargrave se gândi mult timp până își aminti când o văzuse ultima oară pe Lady Constance Culmington. Trecuseră șapte, dacă nu chiar opt ani de atunci. Se ducea în Italia să se bronzeeze și să fie în comuniune cu natura și cu *contadini*¹. Mai apoi, după cum auzise, se dusese în Siria, unde avusese ocazia să se bronzeeze sub un soare și mai puternic și să intre în comuniune cu natura și cu un *bedouin*².

Constance Culmington, reflectă el, era exact genul de femeie care ar cumpăra o insulă și s-ar încuraja de mister! Aprobând cu o mișcare a capului propria logică, judecătorul Wargrave își lăsa capul în piept...

Adormi...

II

Într-un compartiment la clasa a III-a, alături de alți cinci călători, Vera Claythorne se lăsa pe spătarul banchetei și închise ochii. Ce greu era să călătorescă într-o zi atât de călduroasă! Va fi bine la malul mării! Avusese într-adevăr mare noroc că primise slujba aceasta. Când doreai un post pe timpul vacanței, aproape întotdeauna te alegeai cu o droaică de copii pe cap – posturile de secretare

¹ Fermieri (în lb. italiană, în orig.) (n.red.)

² Beduin (în lb. italiană, în orig.) (n.red.)

erau mult mai greu de obținut. Nici măcar agenția nu îi dăduse speranțe prea mari.

Apoi primise scrisoarea.

Mi-ați fost recomandată de Agenția Femei Calificate. Am înțeles că dumnealor vă cunosc personal. Sunt dispusă să vă ofer salariul pe care îl cereți și doresc să vă prezentați la datorie începând cu data de 8 august. Luați trenul de 12.40 din gara Paddingdon, iar eu vă voi întâmpina în Gara Oakbridge. Vă trimit cinci hârtii de o liră pentru a acoperi cheltuielile de transport.

Cu respect,
Una Nancy Owen

Iar în susul paginii era trecută adresa de expediție: Insula Negrului, Sticklehaven, Devon...

Insula Negrului! Doamne, numai despre asta se vorbise în ziare în ultima vreme! Tot felul de aluzii și de bârfe! Deși probabil că cele mai multe erau neadevărate. Însă casa fusese cu siguranță construită de un milionar și era un simbol al opulenței.

Vera Claythorne, sătula de un trimestru obosit la școală, își zise: „Să fii învățătoare la clasa a treia nu e mare lucru... Ce bine ar fi dacă aş putea obține un post la o școală respectabilă!”

Apoi, cu inima strânsă, se gândi: „Dar sunt norocoasă că am până și asta. La urma urmei, oamenilor nu le place de cineva care a fost anchetat de procuror, chiar dacă procurorul m-a absolvit de orice vină“.

Își aminti că, dimpotrivă, o lăudase pentru prezența de spirit și pentru curaj. Având în vedere că fusese vorba despre o anchetă, nici nu se putea să meargă mai bine. Iar doamna Hamilton fusese bunătatea întruchipată – doar Hugo... dar nu dorea să-și amintească de Hugo!

Pe neașteptate, în ciuda căldurii din compartiment, începu să tremure și își dori să nu se fi îndreptat spre mare. Îi reveni în minte, cât se poate de clar, o imagine. Capul lui Cyril, ieșind la suprafață și scufundându-se la loc în timp ce plutea spre mal... în sus și în jos... în sus și în jos... În timp ce ea însăși înota cu pricere după el, croindu-și drum prin apă, însă știind prea bine că nu va ajunge la timp...

Marea, cu albastrul ei întunecat și bland, cu diminețile petrecute la malul mării... cu Hugo... Hugo care îi spuse că o iubește...

Nu trebuia să se gândească la Hugo...

Deschise ochii și se uită încruntată la bărbatul din fața ei. Un bărbat înalt, cu tenul măsliniu, cu ochii de culoare deschisă, cam apropiată, și cu o gură arrogантă, ce inspira cruzime.

„Pun pariu că a călătorit prin niște locuri extraordinare și a văzut tot felul de lucruri“, își zise Vera.

III

Philip Lombard, aruncând o privire cercetătoare asupra fetei din fața lui, se gândi: „Drăguță, chiar dacă arată oarecum a învățătoare“.

O damă greu de cucerit, era convins de asta, căreia îi plăcea să dețină controlul, în ură sau iubire. Lui i-ar fi plăcut să...

Se încruntă. Nu, nu se punea problema de așa ceva. Aici era vorba doar de afaceri. Trebuia să se concentreze asupra slujbei.

Oare despre ce era vorba? Evreul ăla afurisit fusese al naibii de misterios.

– Ori acceptați, ori nu, una din două, domnule căpitan Lombard.

– Deci îmi dați o sută de guinee? întrebăse el gânditor. Întrebăse asta pe un ton neutru, ca și cum o sută de guinee ar fi fost o nimică toată pentru el. O sută de guinee, când el nu mai avea practic bani decât de o masă îndestulată! Își imaginase totuși că afurisitul de evreu nu se lăsase înșelat – asta e partea proastă cu evreii, nu-i poți niciodată înșela în privința banilor – te citeșc imediat!

Apoi Lombard întrebăse pe un ton la fel de neutru:

– Și nu-mi puteți da nici o altă informație?

Domnul Isaac Morris scuturase cu hotărâre din capul mic și chei.

– Nu, căpitane Lombard, veți afla mai multe la fața locului. Clientul meu știe că aveți reputația omului potrivit la momentul potrivit. Sunt împăternicit să vă înmânez o sută de guinee pentru ca dumneavoastră să plecați la Sticklehaven, în Devon. Cea mai apropiată stație de tren este Oakbridge, veți fi așteptat acolo și veți face restul călătoriei până la Sticklehaven cu mașina, iar de acolo o barcă cu motor vă va transporta până la Insula Negrului. Acolo veți fi la dispoziția clientului meu.

Lombard întrebăse imediat:

– Pentru cât timp?

– Nu mai mult de o săptămână.

Căpitanul Lombard spuse înțelept că nu avea mustață:

– Sper că înțelegeți că nu pot comite nici o ilegalitate.

În timp ce vorbea, îi aruncase o privire pătrunzătoare interlocutorului său. Domnul Morris răspunse grav, cu o urmă de zâmbet pe buzele groase de semit:

– Dacă vi se va propune să faceți ceva ilegal, cu siguranță că veți fi liber să vă retrageți.

Bruta aia mică și nenorocită zâmbise! Ca și cum ar fi știut foarte bine că în trecutul lui Lombard legalitatea nu fusese o condiție *sine qua non*...

Buzele lui Lombard se despărțiră într-un rânjet.

Zău, de vreo două ori fusese luat de val. Dar scăpase de fiecare dată. De fapt, nu se dădea în lături de la prea multe...

Nu, nu se dădea în lături de la prea multe. Își imagina că va fi amuzant pe Insula Negrului.

IV

Într-un compartiment de nefumători, domnișoara Emily Brent stătea cu spatele drept, aşa cum îi era obiceiul. Avea șaizeci și cinci de ani, însă nu era de acord cu ținuta neglijentă. Tatăl ei, colonel de școală veche, era foarte strict în privința comportamentului.

Noua generație era indecent de relaxată – în timpul călătoriei cu trenul și în orice altceva...

Învălită în aura sa de corectitudine și de principii de nezdruncinat, domnișoara Emily Brent stătea în aglomeratul ei wagon de clasa a treia și triumfa asupra lipsei de confort și asupra căldurii. Toată lumea făcea atâtă caz în legătură cu orice! Doreau injecții înainte de extracții dentare, luau medicamente dacă nu puteau dormi, doreau scaune comode și perne, iar fetele stăteau în poziții

neglijente și se prăjeau aproape goale la soare în timpul verii.

Domnișoara Brent își ținea buzele strânse. Dorea să fie un exemplu de comportament pentru anumiți oameni.

Își aminti de vacanța de anul trecut. Totuși, anul acesta va fi cu totul altceva. Insula Negrului...

Reciti în minte scrisoarea pe care o citise de atâtea ori, încât o știa pe de rost.

Dragă domnișoară Brent,

Sper că vă mai amintiți de mine. Acum câțiva ani am fost împreună la Casa de Oaspeți Belhaven în luna august și mi s-a părut că avem multe lucruri în comun.

În momentul de față sunt proprietara proprietă Case de Oaspeți, aflată pe o insulă de lângă Denver. Cred că este un loc în care bunul-gust se împletește cu mâncarea sănătoasă. Aici nu-și au locul goliciunea și muzica la gramofon în miez de noapte. Aș fi foarte bucuroasă dacă ați fi de acord să-mi fiți oaspete și să veniți să vă petreceți vacanța de vară, absolut gratis. V-ar conveni începutul lunii august? În jurul datei de 8 august.

A dumneavoastră,

U.N.O.